

## บรรณานุกรม

กรมวิชาการ. (2542). ภูมิปัญญาท้องถิ่นกับการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน.

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กัลยา สร้อยสน. (2554, 6 พฤศจิกายน). ผู้ประกอบการทำข้าวหลาม. สัมภาษณ์.

กาญจนา เกียรติธนิรัตน์. (2546). ภูมิปัญญาในการทอผ้าพื้นเมืองภาคเหนือ:รูปแบบการเรียนรู้และ

การถ่ายทอดความรู้ของครูปัญญาไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรบัณฑิต,

สาขาอาชีวศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2551). รายได้จากการท่องเที่ยวของผู้เยี่ยมเยือนทั้งชาวไทยและ

ชาวต่างประเทศ จำแนกตามหมวดค่าใช้จ่าย ปี 2548-2550 บางแสน จังหวัดชลบุรี. วันที่

ค้นข้อมูล 12 มกราคม 2554, เข้าถึงได้จาก <http://www2.tat.or.th/stat/web/statictst.php>

กาฬิก เต๊ะขันหมาก. (2543). กระบวนการพัฒนาประชาสัมพันธ์สำหรับสภามหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: กรมการศาสนา.

กรุงเทพฯ: กรมการศาสนา.

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2544). สังคมพหุเอกานิยมเอกภาพในความหลากหลาย.

กรุงเทพฯ: ชัคเชสมิเดีย.

กรรณิษฐ์ ภิมมัยรักษ์. (2538). การนิเทศการสอน หลักสูตรท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

จามร พงษ์ไพบูลย์. (2550). กระบวนการเรียนรู้และสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น:กรณีศึกษา “เพลง

โหม่งฟ้า”ของจังหวัดตราด. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาพัฒนศึกษา,

บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

จารึก ถึงลาภ. (2546). ข้าวหลามหนองมน. ชลบุรี: กลุ่มเกษตรกรบ้านเหมือง.

จารุวรรณ ธรรมวัตร. (2543). ภูมิปัญญาอีสาน (พิมพ์ครั้งที่ 3). มหาสารคาม: โครงการตำราคณะ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

จิรวัดน์ นาคพนม. (2549). *การพัฒนารูปแบบการถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นของชุมชนในจังหวัด  
อ่างทอง*. วิทยานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต, สาขาการศึกษาผู้ใหญ่, บัณฑิตวิทยาลัย,  
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชลทิศย์ เอี่ยมสำอ่าวงศ์ และวิสนี ตระกูล. (2533). *ภูมิปัญญาชาวบ้าน เทคโนโลยีพื้นบ้านและ  
แหล่งวิทยาการในชุมชน ใน เอกสารการสอนชุดวิชาการพัฒนา และ การใช้แหล่ง  
วิทยาการในชุมชน หน่วยที่ 1-8 (หน้า 229-230)*. นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัย  
ธรรมมาธิราช.

ชูเกียรติ ลิสุวรรณ. (2535). *รายงานการวิจัยเรื่องระบบการเรียนรู้ที่อยู่ในท้องถิ่นชนบท ภาคเหนือ.  
เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.*

เดชบัณฑิต รัตนปิยะภรณ์. (2550). *มรดกทางภูมิปัญญาไทย. ใน ไทยศึกษา. (หน้า 205-230)  
กรุงเทพฯ: ทริบเพิ้ลกรุ๊ป.*

ดิ้ม. (2555, 12 มกราคม). ผู้บริโภคข้าวหลามหนองมน. สืบภาษณ์.

ทรงศิริ สุประเสริฐ. (2542). *ลักษณะการถ่ายทอดความรู้ภูมิปัญญาชาวบ้าน. วิทยานิพนธ์  
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง, บัณฑิตวิทยาลัย,  
มหาวิทยาลัยมหิดล.*

ทีศินา เขมมณี และคณะ. (2545). *กระบวนการเรียนรู้ ความหมาย แนวทางการพัฒนา และปัญหา  
ข้อใจ. กรุงเทพฯ: พัฒนาคุณภาพวิชาการ(พว.)*

เทศบาลเมืองแสนสุข. (2554, 1 มิถุนายน). *แผนพัฒนาสามปี(พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๗)*

*เทศบาลเมืองแสนสุข. ชลบุรี: เทศบาลเมืองแสนสุข.*

\_\_\_\_\_. (2554). *แนะนำเทศบาลเมืองแสนสุข. วันที่ค้นข้อมูล 2 ธันวาคม 2554, เข้าถึงได้จาก  
<http://www.saensukcity.go.th/about.html>*

จิตติมา ทิพย์สังวาลย์. (2544). *กระบวนการถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นในการผลิตอุตสาหกรรม  
เครื่องปั้นดินเผาตำบลทุ่งหลวง อำเภอคีรีมาศ จังหวัดสุโขทัย. วิทยานิพนธ์การศึกษา  
มหาบัณฑิต, สาขาอุตสาหกรรมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.*

ธีระชัย เจ้าสกุล. (2545). รายงานการวิจัยการพัฒนาและขยายหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันภูมิปัญญา

ท้องถิ่น โดยการจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยสารพัดช่างตราด. ตราด: วิทยาลัย

สารพัดช่างตราด (วิทยาลัยเขตนครินทร์).

นภดล ทองนพเนื้อ, สมหญิง พุ่มทอง, พัชรี คงสมัย และศิตาพร ยังกง. (2544). การบวนการเรียนรู้

และการสืบทอดภูมิปัญญาการใช้สมุนไพรเป็นอาหารและยา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทร์วิโรฒ.

นัทสาร สีสลับ. (2542). ภูมิปัญญาไทย. กรุงเทพฯ: อัมรินทร์ พรินต์ติ้งกรุ๊ป.

\_\_\_\_\_. (ม.ป.ป.). คุณค่าของภูมิปัญญาไทย. วันที่ค้นข้อมูล 6 กุมภาพันธ์ 2555, เข้าถึงได้จาก

<http://guru.sanook.com/encyclopedia>

นันทิยา นางาม. (2551). การสืบทอดภูมิปัญญาและการพัฒนาปลาแดกบริเวณลุ่มน้ำลำปาว จังหวัด

กาฬสินธุ์เพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขา

วัฒนธรรมศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

น้ำฝน สลับสี. (2555, 20 กรกฎาคม). ผู้ประกอบการทำข้าวหลาม. สัมภาษณ์.

นิคม ชมภูหลง. (2548). ภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่การเรียนรู้. มหาสารคาม: อภิชาติการพิมพ์.

นิภา สร้อยสน. (2554, 6 พฤศจิกายน). ผู้ประกอบการทำข้าวหลาม. สัมภาษณ์.

นิภาวรรณ ชื้อสตัย. (2555, 19 กรกฎาคม). ผู้ประกอบการทำข้าวหลาม. สัมภาษณ์.

นิตารัตน์ วรางคณาภิจุล. (2546). ภูมิปัญญาท้องถิ่นของกลุ่มเกษตรกรในตำบลไร่จึง อำเภอสามพราณ

จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาไทยศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย,

สถาบันราชภัฏธนบุรี.

นุ่น. (2554, 15 พฤศจิกายน). ผู้บริโภคข้าวหลามหนองมน. สัมภาษณ์.

บุญเที่ยง คงศักดิ์. (2555, 12 มกราคม). ผู้ประกอบการทำข้าวหลาม. สัมภาษณ์.

เบงค์. (2554, 15 พฤศจิกายน). ผู้บริโภคข้าวหลามหนองมน. สัมภาษณ์.

ปฐม นิคมานนท์. (2535). *การค้นหาคำรู้และระบบถ่ายทอดความรู้ในชุมชนชนบทไทย*. ปรินญา

นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาสังคมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัย  
ศรีนครินทรวิโรฒ.

\_\_\_\_\_. (2538). *การค้นคว้าความรู้และระบบการถ่ายทอดความรู้ในชุมชนชนบทไทย*.

กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ประมินท์ จารูวร. (2542). *การสืบทอดทำนองสวดและประเพณีสวดพระมาลัยที่บ้านหนองขาว*

จังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาภาษาไทย,

บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประเทือง คงศักดิ์. (2555, 12 มกราคม). ผู้ประกอบการทำข้าวหลาม. สัมภาษณ์.

ประเวศ วะสี. (2536). *ภูมิปัญญาชาวบ้านกับการพัฒนาชนบท เล่ม 2*. กรุงเทพฯ:

อัมรินทร์พรินดีกรุป.

ปรีชา ตรียศสน. (2554, 15 พฤศจิกายน). ผู้ประกอบการทำข้าวหลาม. สัมภาษณ์.

ปรีชา อุตรตระกูล. (2539). *การสัมมนาเรื่องภูมิปัญญาชาวบ้าน*. ขอนแก่น: ศูนย์ฝึกอบรมและ

พัฒนาการสาธารณสุขมูลฐาน จังหวัดขอนแก่น.

พร. (2554, 18 ธันวาคม). ผู้รับจ้างขายข้าวหลาม. สัมภาษณ์.

พระมหาเมธา คำไหล. (2547). *การศึกษากระบวนการถ่ายทอดภูมิปัญญาในการทำเครื่องทองลงหิน*

บ้านหนองบัวน้อย ตำบลหนองบัวน้อย อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา, บัณฑิตวิทยาลัย,

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.

พิจิตชัย รัชตามพร. (2551). *คุณค่าและกระบวนการถ่ายทอดภูมิปัญญาไทยจากการประดิษฐ์เรือจิวใน*

เขตพื้นที่ภาคกลาง. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา,

บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.

มงคล ลายคำ. (2547). การถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นการปั้นหม้อผ่านอินเทอร์เน็ตตำบล ตำบลห้วย

ทราย อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขา

อาชีวศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

มณีนภา ชุตินุตร. (2538). ภูมิปัญญาท้องถิ่นกับการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน.

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

มารีสา โกรสยะโยธิน. (2545). องค์ความรู้และการถ่ายทอดภูมิปัญญาพื้นบ้านในการทำข้าวด้วย

วิธีการเกษตรธรรมชาติจังหวัดสุพรรณบุรี. กรุงเทพฯ: สำนักบริหารการศึกษานอก

โรงเรียนกระทรวงศึกษาธิการ.

ยศ สันตสมบัติ. (2542). ความหลากหลายทางชีวภาพและภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาอย่าง

ยั่งยืน. เชียงใหม่: นพบุรีการพิมพ์.

รุ่ง แก้วแดง. (2543). ปฏิวัติการศึกษาไทย (พิมพ์ครั้งที่8). กรุงเทพฯ: มติชน.

เรไร ไพรวรรณ. (2548). การถ่ายทอดภูมิปัญญาชาวบ้าน: กรณีศึกษาชุมชนในเขตธนบุรี.

กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.

วรรณ นาวิกมูล. (2542). ไทยศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วรวิธ สุวรรณฤทธิ์ และคณะ. (2546). วิถีไทย. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

วิมลศิริ ภูจิตาพรพงศ์. (2550). การสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นและการส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน:

กรณีศึกษาการทำข้าวหลามในชุมชนพระงาม จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต,

สาขาพัฒนาศึกษาภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย,

มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ศรินทิพย์ ผูกพันธุ์. (2548). การสืบทอดภูมิปัญญาพื้นบ้านด้านหัตถกรรมผ้าทอตีนจก. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต,

สาขาการศึกษานอกระบบ, บัณฑิตวิทยาลัย,

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ศิริลักษณ์ บัตรประโคน. (2551). การสืบทอดภูมิปัญญาไทยและการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมใน  
วรรณกรรมเยาวชนไทยช่วง พ. ศ. 2546-2549. ชลบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และ  
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

ศรีสมร พุ่มสะอาด. (2537). การใช้และพัฒนากระบวนการถ่ายทอดวัฒนธรรมท้องถิ่นใน โครงการ  
ศึกษาและพัฒนากระบวนการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมท้องถิ่น. กรุงเทพฯ:

โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

สมชัย พงษ์สวัสดิ์. (2554, 15 พฤศจิกายน). ผู้ประกอบการทำข้าวหลาม. สัมภาษณ์.

สมศักดิ์ ไกรเดช. (2551). การถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นในชนบทอีสาน กรณีศึกษาผ้าทอมือของ  
กลุ่มสตรีผู้สูงอายุ บ้านลาดสมดี หมู่ที่ ๕ ตำบลกุสุกร อำเภอตระการพืชผล  
จังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการ  
พัฒนา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

สวัสดิ์ หอมปลื้ม. (2555, 12 กรกฎาคม). รองนายกเทศมนตรีเมืองแสนสุข. สัมภาษณ์.

สามารถ จันทร์สุรย์. (2533, 29 กุมภาพันธ์-พฤษภาคม). ภูมิปัญญาชาวบ้านรากฐานในการพัฒนา  
บ้านเมือง. วัฒนธรรมไทย, 88, 41.

———. (2536). ภูมิปัญญาชาวบ้านกับการพัฒนาชนบท. กรุงเทพฯ: มูลนิธิภูมิปัญญา.

———. (2536). ภูมิปัญญาชาวบ้านกับการพัฒนาชนบท (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ:

อัมรินทร์พรินดีงแอนด์พับลิชชิง.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2545-2549). แผนพัฒนา

เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9. วันที่ค้นข้อมูล 24 กรกฎาคม 2554, เข้าถึงได้จาก

<http://www.nesdb.go.th/Default.aspx?tabid=91>

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). แนวทางส่งเสริมภูมิปัญญาไทยในการจัด

การศึกษา. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.

———. (2542). นโยบายส่งเสริมภูมิปัญญาไทยในการจัดการศึกษา. กรุงเทพฯ:

โรงพิมพ์เจริญผล.

สำเนา สร้อยสน. (2554, 15 พฤศจิกายน). ผู้ประกอบการทำข้าวหลาม. สัมภาษณ์.

สุดา เนตรสว่าง. (2549). การมีส่วนร่วมระหว่างโรงเรียนกับชุมชน ในการถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น:

กรณีศึกษาการตีกลองปี่จ่า โรงเรียนเวียงตาลพิทยาคม จังหวัดลำปาง. คุุณิพนธ์  
การศึกษาคุุณิพนธ์, สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย,  
มหาวิทยาลัยบูรพา.

สุนทร เกตุสุชาวดี. (2552). การถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น สาขาหัตถกรรมพื้นบ้าน: กรณีศึกษาบ้าน

หนองเหียง อำเภอนันทนิคม จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,  
สาขาไทยศึกษา, โครงการบัณฑิตศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.

สุพัตรา ชาติบัญชาชัย. (2549). กระบวนการเรียนรู้ แนวคิด ความหมายและบทเรียนในสังคมไทย.

กรุงเทพฯ: พิสิษฐ์ไทย ออฟเซ็ท.

สุรเชษฐ์ เวชพิทักษ์. (2534). รากฐานแห่งชีวิตวัฒนธรรมชนบทกับการพัฒนา. กรุงเทพฯ: หมู่บ้าน.

สุรศักดิ์ ปะดังตาโต. (2543). การพัฒนารูปแบบการสอนโดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อพัฒนา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต (สังคมศึกษา) สำหรับ  
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านสารจอดเก่า สังกัดสำนักงานการ  
ประถมศึกษา, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาบริหารการศึกษา,  
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สุวรรณ ไชยชนะ. (2547). กระบวนการสืบทอดภูมิปัญญาด้านการจัดการความหลากหลายของพืช

สมุนไพรชุมชนปกากะญอ: กรณีศึกษา บ้านหนองหลัก ตำบลตะเคียนปม อำเภอทุ่ง  
หัวช้าง จังหวัดลำพูน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการจัดการมนุษย์กับ  
สิ่งแวดล้อม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เสรี พงศ์พิศ. (2529). คื่นสุ่รากเหง้า: ทางเลือกและทัศนะวิจารณ์ว่าด้วยภูมิปัญญาชาวบ้าน.

กรุงเทพฯ: เทียนวรรณ.

หมูหิน. (2555). มนต์เสน่ห์ข้าวหอมมะลิและแหล่งรวมของฝากมากมาย. วันที่ค้นข้อมูล 8

มกราคม 2555, เข้าถึงได้จาก <http://www.moohin.com/trips/chonburi/nongmon>

เหม ทองชัย. (2546). ภูมิปัญญาไทย. กรุงเทพฯ: อักษราพัฒนา.

อนรุักษ์ ปัญญาวัฒน์. (2541). ผลกระทบของการถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นเชิงธุรกิจต่อการจัดการ  
ทรัพยากรธรรมชาติในภาคเหนือตอนบน. เชียงใหม่: ม.ป.ท.

อรทัย จิตโรตง. (2544). การถ่ายทอดภูมิปัญญาชาวบ้านในการพึ่งพาทรัพยากรธรรมชาติเชิงธุรกิจ  
ชุมชน: กรณีศึกษาย่านสุขสมบูรณ์ ตำบลหนองเสาเล้า อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น.  
ปริญญาโทศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาพัฒนาศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย,  
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อังคณา สมณะย์. (2535). สภาพและปัญหาการนำภูมิปัญญาชาวบ้านมาใช้พัฒนาหลักสูตรใน  
โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์  
ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขานิติศาสตร์ศึกษาและพัฒนาหลักสูตร, บัณฑิตวิทยาลัย,  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.  
———. (2553). รูปแบบการถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นการทำเทียนพรรษา จังหวัดอุบลราชธานี.  
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย,  
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

อัญชลี เตชะโกมล. (2540). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น รายวิชา ท301 นิทานพื้นบ้านสำหรับ  
นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร  
มหาบัณฑิต, สาขา การสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

เอกวิทย์ ณ ถลาง. (2536). ภูมิปัญญาชนบท:คุณค่ากับการทำทาย. สุธิบัติงานเชิงชุมชนศึกษาค้นคว้า  
สังคมประจำปี2536, หน้า 9-16.

———. (2540). ภูมิปัญญาชาวบ้านสี่ภูมิภาค: วิถีชีวิตและกระบวนการเรียนรู้ของชาวบ้านไทย.  
นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

Google แผนที่. (2011). วันที่ค้นข้อมูล 23 สิงหาคม 2554, เข้าถึงได้จาก  
<https://maps.google.co.th/maps?num>